

www.omkonst.se:

Blotta närvaron räcker

Närvaro, A. Erika Bergström, Nina Ölund Noreskär, Michael Rupini – Galleri Box, Göteborg, 25/4–24/5 2020

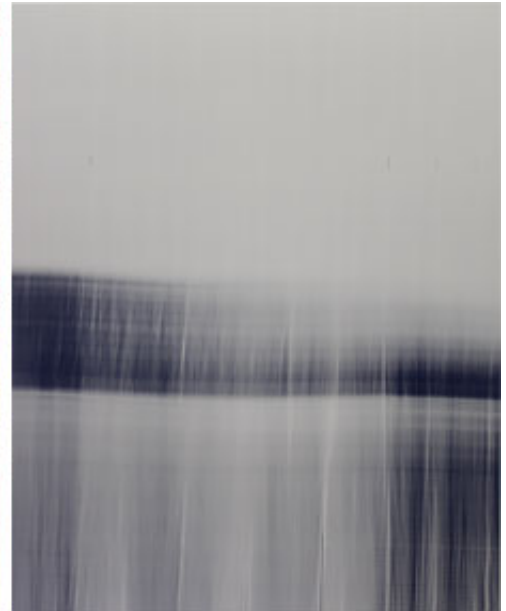
Text: Olle Niklasson

ta och dra © Nina Ölund Noreskär
(Klicka på bild för hög upplösning)

I write my name because it matters #5
© Michael Rupini
(Klicka på bild för hög upplösning)

Lysozyme © A. Erika Bergström
(Klicka på bild för hög upplösning)

Stillhet råder på Kastellgatan 10. Utställningen med A. Erika Bergström, Nina Ölund Noreskär och Michael Rupini har titeln *Närvaro* och i min bok träffar det precis rätt. Det lilla programhäfte som Box printar ut till varje utställning, och som trots sitt enkla format ändå ger bra mycket mer än en slentrianmässig verk-och-prislista med vidhängande CV, beskriver de tre utställarnas arbeten som att de "inte är resultatet av ett skeende i ateljén utan ett skeende som pågår och skapas på nytt i relation till rummet och betraktaren".

Just det torde väl gälla precis alla konstverk som överhuvudtaget riktar sig till en publik, men om vi väljer att strunta i det självklara för nu, så reagerade jag precis tvärtom. Det emotsedda skeendet var inte nödvändigt. Jag behövde inte göra eller tänka någonting. Min blotta närvaro räckte alldeles utmärkt.

Att Galleri Box visar vägghängt måleri på duk hör verkligen inte till vanligheterna och när man nu gör det har man valt abstrakta verk. Ett val som inte följer strömmen av figurativt måleri man sett allt mer av de senaste åren. Ett av verken hänger för övrigt inte på vägg utan mittemellan rummen, Nina Ölund Noreskärs *ta och dra*, en stor bomullsduk som både är en målning och en skulptur. Den kan vid första anblicken se ut som en jättelik trasa som man torkar av penslarna på men det finns en tydlig riktning i måleriet och ju mer man betraktar verket desto klarare framstår tanken som ryms i presentationen. Mer plats hade förstås inte skadat men där har galleriutrymmet satt begränsningarna.

Michael Rupinis tre verk har inte bara lånat estetikerna från graffitin utan också noggrannheten. *I write my name because it matters #3* kan se ut som om någon försett NUG med fler färger än svart men är långt mer metodisk än expressiv. Och i *I write my name because it matters #5* lockas man till läsning av texten på samma sätt som man kan göra inför en övertaggad vägg, innan man ger upp, tar ett steg tillbaka, och i det här fallet nöjer sig med att nicka åt de Koonings palett.

A. Erika Bergström målar på poplin, ett material som ger en slät yta nästan utan gräng, och som givetvis inte är valt av en slump. *Lysozyme*, med sin undflyende skärpa, skulle kunna tas för en visualisering, läsbar endast för de som är insatta i den speciella process fotografiet visar; *Go/No go*, det av hennes verk som tydligast tar för sig, skapar känslan av upplösning fångad just där och då. Hennes tredje verk, *We will make it*, utstrålar både det

I write my name because it matters #3
© Michael Rupini

genomtänkta och tillfälliga men framförallt ger det mig känslan av att jag står framför någonting som är väldigt vackert.

Precision brukar sällan vara nyckeln till den stora upplevelsen men det kan mycket väl vara så att den exakthet som verken i *Närvaro* bär med sig lämnar större utrymme åt betraktaren just genom att undvika en del laddning. Jag säger inte att det handlar om ett nollsummespel men det är faktiskt möjligt att den mening i programhäftet som först bara väckte irritation faktiskt beskriver det utställningen visar.

Göteborg 2020-05-06 © Olle Niklasson

Go/No go © A. Erika Bergström

Galleri Box, Göteborg | [Omkonsts startsida](#)

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook>>](#)

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com